

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

No II. Ut kommer hvarje Söndag. Göteborg den 9 Mars 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

General Williams, hjälten af Kars.

Likasom Silistria kunde så länge och lysande försvara sig blott under ledningen af icke turkiska officerare, så tillkommer också en främling största äran för det allmänt beundrade försvaret af Kars. Hvad den tyske Grach var på förstnämnda stället, har i ännu större grad engelska generalen Williams varit för turkiske befälhafvaren på sistnämnda stället. Han är bland de i nuvarande krig använda brittiska officerare nästan den ende, som fullkomligt fyllt den honom anvisade plats och som genom sin omtänka, karakter, och hela sitt förfarande

under de svåraste omständigheter icke träffats af det ringaste tadel.

General Williams är till börden på visst sätt en Amerikanare. Han föddes år 1800 i Annapolis i Ny-Scotland och inträdde vid 25 års ålder vid kongl. artilleriet, vid hvilken trupp hans fader beklädde en öfverstelöjtnants post. Under de senare femton åren voro honom anförtrödda diplomatiska beskickningar, och han hade just slutat den turkisk-persiska gränsfrågan till regeringens belåtenhet, då kriget med Ryssland gaf lord Clarendon tillfälle att använda hans talent i en ny riktning i det han utnämnde honom med brigadgenerals rang till drottningens

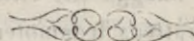
kommissarie vid de turkiska stridskrafterna i Anatolien. Han ankom dit, då sultanens armé, genom vederbörande auktoritetens värdslöshet och befälhafvares oduglighet, redan hade kommit så långt, att den ej längre förmådde hålla sig på fria fältet. Hans ifver och tillgifvenhet kunde ännu blott förskaffa detta ömkliga spel ett lysande slut, och han har åtminstone bragt i glömska mängden af olyckshändelser och fullständigt räddat turkiska arméens heder.

Huru förträffligt general Williams löste sin uppgift, har icke blott blifvit erkänt af England utan eustämmigt af hela Europa. Här var i alla fall en gång "rätta mannen på sin plats," och tillochmed hans slutliga öde, sedan han åstadkommit hvad som låg inom möjlighetens gräns, var för honom mera hedrande, än ett vunnet slag för mången annan militär.

Vårt porträtt af den hjeltmodige generalen är tecknad efter en bild, som målad 1848, föreställer Williams som öfverstelöjtnant vid artilleriet och befinner sig i öfverstelöjtnant O'Hallorans i Winchester ego. Den lefnadsskizz vi här gifva skulle vara ofullständig, om vi icke tillade, att denne tappre mans diplomatiska och militäriska egenskaper äro förenade med en personlig älskvärdhet, som liknar om icke öfverträffar de förra.

General Williams affördes som krigsfånge från Kars med de turkiska pascharne och bragtes först till Alexandropol. Resan till Rysslands transkaukasiska hufvudstad tillryggelades i fem dagar. Generalen är alldeles förtjust öfver Tiflis klimat, han säger, att det i alla afseenden kan jämföras med Italiens. Såväl han som hans stab ha att fagna sig åt den bästa helsa och af den artigaste och mest förekommande behandling af de ryska myndigheterna.

Enligt nyare underrättelser öfver de fångnes öde har man fått veta, att kejsaren befallt att bringa generalen till Moskau, der han skall förblifva som fånge tills fredspreliminärerna äro undertecknade.

Den hvita Rosen.

(Forts. fr. N:o 40.)

Domare och åhörare voro moraliskt öfvertygade om den anklagades sinnesrubbing, men ännu saknade de juridiska bevisen fullkomligt bestämd klarhet, och att åstadkomma denna var saksförarens uppgift.

Under församlingens spända uppmärksamhet uppreste sig Julius.

"Frans Osbeck," sade han lugnt och säkert, "i det ögonblick då ni arresterades fasthängde ni så starkt vid det lif, som ni nu genom ett obetingadt medgifvande af er brottslighet tyckes försmå. Jag, er försvarare, skulle drabbas af förebräelsen att hafva lemnat utan afseende det svärmod, som bemäktigat sig er i fängelset, om jag icke söker förmå er till upprätthållande af ert lefnadsmod. Ni står väl ensam i den verld, der edra älsklingsplaner blifvit tillintetgjorda; men den måste af allmänna opinionen anses för feg, som under sken af martyr gör sig till själfmördare."

Den anklagade såg upp med glödande blick. Hans bleka ansigte afspeglade den hastiga öfvergången från stolt förtrytelse till smärtsam innerlighet.

"Det är sant," sade han med darrande röst, "att jag står ensam, alldeles ensam i verlden! Nästan måste det synas som ville jag genom bödelns hand afskudda mig ett ok, som är mig förhatligt. Men jag försäkrar vid allt som heligt är . . ."

"Försäkra ingenting, min herre!" afbröt honom Julius. "Här finnas de, som kunna intyga, att lifvet var er kärt kort före er arrestering. Ni fordrade penningar till flykt af er kusin. Herr Simoni skall visst icke tveka att intyga detta, i fall ni ville bestrida det . . ."

"Robert! Robert!" utropade Frans med genomträngande röst, under det han utbredd sina armar. "Du, du skulle vilja rädda mig? Nej, det kan icke vara din afsigt, du har kommit för att störta mig i förderfvet! Gå hem och säg din mor, att jag medtager mina arfsanspråk i grafven. Du är min fiende, men jag förlåter dig. Din mor är systren till min far, som derofvan väntar mig!"

Denna förändring af scenen hade Robert icke förutsett, han hade fastmera hoppats att få aflägga sitt vittnesbörd om kusinen inför rättens ledamöter.

"Frans," sade han bestört, "du ser att jag står på din försvarares sida."

"Ämnar du nu kasta till mig mitt lif likasom den der aftonen din börs? Gå, jag vill icke hafva någonting att tacka dig för! Domstolen dömer efter lagen och jag böjer mig för dess dom. Ännu en gång, Robert, jag förlåter dig; ty jag kan icke hata den, som jag endast bör beklaga."

Den upprörde Frans gick ett steg emot sin kusin för att räcka honom handen — då märkte han plötsligen Helene, som likblek stod bakom Robert. Likasom förlamad förblef han stående och stirrade ett ögonblick på henne; derefter betäckte han sitt bleka ansigte med båda händerna och utbröt i höga snyftningar. Men plötsligen hemtade han sig:

"Äfven du kar kommit?" ropade han i hjertslitande ton. "Vill äfven du för mig försvåra afskedet från lifvet? Hvad är detta? Hvad är detta?" frågade han hållande båda händerna för pannan. "Min hustru står vid min försvarares sida . . ."

"Lugna er, min herre," sade Helene, visserligen darrande på rösten, men likväl så tydligt, att församlingen kunde förstå det. "Jag är likaså litet er fiende som jag är er hustru."

"Store Gud!" utropade Frans med ett förskräckligt uttryck.

Derefter sjönk han vanmäktig till golvet. På presidentens befallning buro tvenne rättsbetjenter honom ur salen. Församlingen var så uppskakad, att några ögonblick förgingo under en allmän plågsam tystnad. Prokurator Petri var den ende, som icke syntes hafva förlorat fattningen.

"Jag frågar domstolen," sade han med hög, stadig röst, "om denne man är tillräcknelig? Sådan har han ofta visat sig redan före den tidpunkt, då han gjorde sig skyldig till det åklagade brottet. Drömmar om kärlekslycka och rikdom hafva förvridit hans hjerna. Hvarje rik man vill han arfva; hvarje fruntimmer, som behagar honom, betraktar han som sin hustru. Fröken Helene S., herr Simonis förlofvade brud, såg han första gången kort innan han arresterades — hon gjorde då samma intryck på honom som i dag. Af denna anledning bad jag det aktade brudparet med mig uppträda inför domstolens skrank, för att konstatera fängens beklagansvärda belägenhet."

"Har ni aldrig förr sett den anklagade Frans Osbeck?"

"Jag har aldrig förr sett honom och känner honom icke," svarade Helene med säker och bestämd röst.

Äfven Robert bekräftade sin kusins sinnesrubbing och anförde såsom bevis derpå hans fixa idé om arf efter fadren.

Man afslöt vittnesförhöret, hvarefter vittnena fingo aftråda.

"Vänta mig!" hviskade Julius till Helene, då hon skiljdes ifrån honom.

Allmänna åklagaren yrkade genom sitt anförande på dödsstraffets tillämpning, dervid stödjande sig derpå, att vansinnet hos den anklagade icke blifvit tillräckligt styrkt, att Frans Osbeck, f. d. officer, för sina kamrater varit bekant som en energisk och frisinnad karakter och att han, till och med i det tillstånd han nu befines, vore en för samhällsordningen och regeringen högst farlig person. Då han slutat sitt anförande, darrade åhörarna för den anklagades öde. Men nu började Julius sitt försvarstal, ett tal så skarpsinnigt, eldigt och hänförande, att något dylikt väl aldrig förut varit hållet inför någon jury. Under mängdens bifallsjubel nedsteg han från tribunen. Efter en halftimmes förlopp förklarade presidenten, att den anklagade, på grund af läkares utlåtande och tillräckliga intyg af trovärdiga vittnen, blifvit, såsom otillräcknelig, af juryn enhälligt befriad från dödsstraffet; men i anseende till beskaffenheten af de tänkesätt han hyllade, ålade domstolen honom landsförvisning för lifstiden.

Då Julius kom ut i förmaket underrättades han af en rättsbetjent, att herrn måst hemföra fruntimmeret, som blifvit häftigt illamående. Nu skyndade han till sin klient, som, under vården af en läkare, väl hade hemtat sig, ehuru han ännu befann sig i en beklagansvärd belägenhet. Frans åhörde sitt frikännande med ett ironiskt leende. Derefter försjönk han uti ett tyst grubbel; han yttrade hvarken tecken till tacksamhet eller glädje. Julius bragte den olycklige vännen i en vagn hem till sig. En läkare, som var vän i huset, efterskickades, och denne förklarade, sedan han en stund betraktat den sjuke, att den häftige sinnesskakningen hos honom åstadkommit en verklig förstärkning.

"Hou hade icke den hvita rosen!" mum-

lade Frans för sig sjelf. "Äfven hon har förnekat mig!"

Dessa voro de sista ord, som den olycklige talade. Derefter iakttog han en hårdnackad tystnad, liksom om han förlorat talförmågan, och huru mycket Julius än bemödade sig, att för honom åskådliggöra hans lycka och medlen till dess ernående, så förstod Frans honom likväl icke. Samma hemska leende spelade beständigt kring hans mun, samma blickar, som förrådde det flyktade förståndet, stirrade beständigt från hans matta ögon.

Juristens glädje öfver den vunna triumfen, förvandlade sig i en djup smärta.

"Jag har räknat för mycket på hans själs styrka," tänkte han. "Ty värr gafs det intet annat medel att rädda honom från en säker död. Ännu förlorar jag dock icke allt hopp, den återvändande lyckan skall sönderslita den slöja, som ett oblidt öde kastat öfver hans själ."

Skriffligen underrättade han kommerserådinnan om utgången af hennes brors sons process. Till svar härfpå erhöll han fem tusen Gulden i banknoter, som Robert tillsände honom för bestridande af reskostnaderna.

Samma afton ringde någon på klockan å prokurators dörr. Hans hustru öppnade, och Helene, tätt iusvept i en kappa, inträdde. Högt snyftande kastade hon sig till den unga fruns bröst. Båda ingingo i prokurators rum, der denne sistnämnde var sysselsatt med förberedelserna till afresan.

"Hvar är Frans?" frågade hon ifrigt.

Julius berättade, att han befann sig i ett rum på nedra botten.

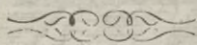
"Jag måste se honom och gifva honom upplysning . . ."

"Helene, vi ha ännu endast till hälften uppnått vårt mål; om vi icke iaktaga nödig försigtighet, så förstöra vi den grundval, på hvilken mitt räddningsarbete hvilar. Ni får ännu icke se Frans, ty både han och vi spioneras på det nogaste. Endast i den författning, som jag med konst framkallat, kan han i morgon anträda sin resa. Såsnart eder mission är uppfylld i kommerserådinnans hus, såsnart ni är utrustad med alla medel till vår arme väns fullkomliga lyckliggörande, skall ni få följa efter honom. Bevara endast en kort tid det hjeltemod, som ni hittills visat; efterkom blindt mina anordningar, så sko-

la vi snart vinna det önskade målet. Glöm icke, att det här är fråga om lif eller död. Frans är en ovanlig klient, ty vi måste rädda honom emot hans vilja. Nu är det först fråga om att bota hans sjuka sinne, och därför måste ni efterkomma mina föreskrifter, och uthärda."

Helene tog den hvita rosen från sitt bröst — hon hade nemligen återfått den af Georg — och gaf den till Julius.

"Använd detta," sade hon lugnt; "ni känner ju dess betydelse. Jag behöfver den icke, men Frans . . ." (Forts.)

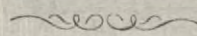

Utrikes ministerns Hotel i Paris.

Detta hotel, en af de sednast uppförda offentliga byggnader i Paris, och ett vackert prof af den sköna stilen i denna stads byggnadsverk, erbjuder i närvarande ögonblick ett särskildt intresse, emedan freds-conferencerna der ega rum.

Denna ståtliga byggnad är belägen vid Quai d'Orsay, näst intill det palats der Lagstiftande Corpsens President bor. Grundstenen lades 1845 af M. Guizot, och i September 1853 blefvo dit förflyttade Utrikes ministerns byråer, (omfattande brevexlingen med utrikes magter, politiska och handelsfördrag, m. m.)

Hela hotelet har kostat fem millioner francs. Förmämsta façaden är å Quai d'Orsay och består af två paviljonger, sammanbundna genom en mellanliggande byggnad, sammansatt af en bottenvåning och en öfre, den förra i Dorisk, den senare i Ionisk stil. Fensterna hafva små balkonger. En balustrad går längs taket. Hela façaden är rikligen försedd med skulpturverk. Den vestra paviljongen är genom en terrass förenad med en något lägre byggnad, som sträcker sig ända till Rue de l'université och som innehåller ministérens byråer.

Kejsar Alexander II:s resa till Krim.

Under det att Napoleon III:s länge hysta idé att resa till Krim för att gifva krigshändelserna en mera afgörande vändning, mer och mer trädde i bakgrunden, fattade kejsaren af Ryssland äfven samma idé, den han också utförde. Vi erforo nemligen kort efter att de första underrettelserna härom omnämnts i tidningarna

äfven att kejsaren med sin familj hade lemnat Petersburg och på sin resa till Krim hade inträffat i Moskau den 13 September.

I Moskau, dit kejsaren ankom samma afton kl. 11, fann han hela staden illuminerad och han mottogs med allmänt jubel änskönt en bitter förlust just då hvilade på alla sinnen; ty Ryssarne hade icke långt förut måst utrymma Sebastopols södra sida.

Han lemnade staden Moskau (sedan storfursten Konstantin redan den 13:de och storfursten Nikolai Nikolajewitsch den 17 Sept. hade förest från Moskau till Nikolajeff), den 20:de Sept., beledsagad af storfursten Michael Nikolajewitsch, under det att kejsarinnan, åtföljd af prinsen thronföljaren, storfurstinnan Alexandra Josephowna och storfursten Nikolai Konstantinowitsch, återvände till Petersburg.

Tidigt om morgonen den 25 Sept. inträffade kejsaren redan i Nikolajeff. Straxt efter hans ankomst befalldes de i Odessa befintliga byggmästare och igenörlöjtnant Volokoff till Nikolajeff och han uppdrog åt dem uppbyggandet af flera reduter med 360 kanoner rundt omkring staden. Dessutom påbörjades genast, under storamiralen Konstantins personliga tillsyn, byggandet af 500 kanonbåtar af medbragte arbetare från Kronstadt.

Ännu samma dag kejsaren ankom till Nikolajeff presenterades alla der närvarande generaler och amiraler för honom och den 26:te besigtigades armé- och marinsjukhuset. Från 27:de Sept. till 4 Okt. inspekterade han den i Nikolajeff stationerade militären, besökte de olika depoterna, sjukhusen och verkstäderna, reste derefter de från Sebastopol återkommande marinbesättningarna tillmöte och besigtigade senare krigs-sjukhuset, hvarest han personligen utdelte ordnar till de sårade, som mest utmärkt sig.

Den 3:dje Nov. lemnade kejsaren Nikolajeff och ankom samma dag till Odessa, der han afsteg i palatset Woronzoff. Emedan det redan var temligen sent och mörkt, då Kejsaren anlände, uteblefvo alla festligheter. Den 4:de Nov. började audienserna och omkring kl. 11 mottog kejsaren handels- och handtverks kårerna. Till de församlade yttrade han följande ord: "Det hade redan förflytit 17 år sedan

UTRIKES MINISTERNS HOTEL I PARIS.

Kejsar Alexander II:s afresa från Baktschisarai.

han sednast varit der, han hade dock längtat därefter och det fögnade honom att se de närvarande. Tiderna hade blifvit sorgliga o. s. v." Då en köpman yttrade det hopp, att freden vore att motse, svarade kejsaren raskt: "Det gifve Gud, jag önskar det äfven af hela mitt hjerta." Här-efter lemnade kejsaren salen och for med sydarméens befälhafvare, general von Lüders, till kyrkan.

Efter gudstjensten lät kejsaren den på slätten uppställda krigsmagten passera revy. Han kom dit i vagn, besteg därefter sin häst, och sprängde under det talrikt församlade folkets och truppernes hurrarop genom de senares leder.

Den 5:te Nove ber återvände kejsaren från Odessa till Nikolajeff.

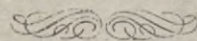
Den 7:de November kl. half 11 f. m. afreste kejsaren från Nikolajeff till Krim, passerade följande dagen Perekop kl. 11 f. m. och fortsatte sin resa till Simferopol, dit han anlände kl. half 9 på aftonen. Här mottogs han af öfverbefälhafvaren öfver sydarméen, generaladjutanten furst Gortschakoff; den 9:de November afreste han till Bakschisarai. På vägen besigtigade kejsaren några divisioner af Krim-arméen. Den 10:de Nov. inspecterade han de trupper, som voro posterade på de framskjutna positionerna på Sebastopols norra sida ända till Mackenzihöjderna. Den 11 Nov. besigtigade kejsaren de trupper af arméen, som äro uppställda i positionerna nära Belbek och Juchari-Karalessa; den 12:te Nov. dem, som voro uppställda vid Katscha-floden och byn Tasch-Basty.

Efter att hafva slutat denna inspektion tillträdde kejsaren sin återresa till Petersburg, dit han ankom natten till den 20 November.

De känslor, som lifvade kejsaren under hans vistande på Krim, funno sitt uttryck i en dagorder i Simferopol den 13 Nov., hvilket dokument, utgörande slutstenen till denna resa, här torde få sin rätta plats.

I denna dagorder säger kejsaren: "Tappra krigare af Krim-arméen. Genom min dagorder af 11 Sept. har jag för eder uttalat de känslor, som uppfylla min själ med uppriktigt erkännande af edra tjänster, som föreviga Sebastopols rykte och försvar. Men det var ej nog för mitt hjerta, att på afstånd tacka för de handlingar af tapperhet och försökelse, hvar-

med J förväntat till och med våra fiender och uthärdat svåra lidanden under nära ett års belägring. Här midt ibland eder önskade jag äfven att uttrycka mina känslor af välvilja, beundran och tacksamhet. Åsynen af eder har skänkt mig stor tillfredsställelse; det lysande tillstånd hvaruti jag vid den företagna besigtningen funnit arméens trupper i Krim, har öfverträffat min förväntan. Jag tackar eder af hjertat för alla edra uppoffringar, för alla de prof af hjeltemod, hvarmed J utmärkt eder; de ansvara mig för bibehållandet af ryska vapnens rykte och för mina tappra truppers beredvillighet att offra sig för tron, kejsaren och fäderneslandet."

Återblick.

Man har nu sett i svensk drägt den ur Siècle i Monitören reproducerade "nästan" krigiska artikeln "om de diplomatiska svårigheterna." Dessa utgöra hufvudsakligast raseringen af Rysslands befestningar vid Svarta Hafvet, såsom Nicolajew m. fl. Genast utropade hela världen hvad man påstår kejsar Alexander skulle hafva yttrat vid åsynen af Sebastopols ruiner: "Freden är omöjlig." Men i våra dagar är ingenting omöjligt. Den ena telegrafdepeschen anlände efter den andra, sammanstående i, att Ryssland vid konferensen gått in på allt. "Kriget är omöjligt," blef då den gängse mening. Politiken är dock beständigt samma sfinx. Ingen kan tyda dess gåtor. Emellertid äro börsspekulanterna beklagansvärda, erkännerligen spannmålsexportörerna, ty i händelse af fred skola priserna nedtryckas, och blir kriget fortsatt, hvem kange sig hin på överställbarheten af utförselsförbud.

I Frankrike emotser man med spänd väntan kejsarinnans lyckliga nedkomst med en konung af Rom, Algeriet, Corsika eller — Ham . . . hvad vet jag? . . . och påfven säges hafva lofvat i sinna sig både såsom dopförrättare och fadder. Äfven vill ryktet veta, att kejsaren i samma glada vefva skall blifva "smord" af Hans Helighet. Napoleon, beräknande allt, upphärfde för kort tid sedan Saliska lagen; sålunda är ju framtiden icke mycket mindre kejsarlig, om det månne blifva en

flicka utaf detta barnet. Staden Paris har förärat den ännu ofödde en vagga, som i konsthistorien säkert skall få sina egna, lysande blad. Annars säger ett direkte från bondlandet hemtadt ordspråk, hvilket härvidlag naturligtvis ingalunda anføres som en apropå. "Man bör icke tillreda bås, förrän kalffen är buret."

Twistigheterna mellan England och Amerika synas i det närmaste vara bilagda. Det vore också skam af "brodern Jonathan" att längre genom uppenbart trots sätta sin gamle principal "John Bull" ännu flera myror i hufvudet. — Engelska regeringen har nedsatt en kommission af generaler, för att granska rättmätigheten af sir Mac-Neils och öfverste Tollocks bekanta klagomål öfver militäradministrationen på Krim. De respektive generalspersonerna lära icke å anciennitetens vägnar vara några dufungar. Fyra bland dem besitta nemligen en sammanslagen ålder af 249 år. De ega följaktligen en lång lefnads erfarenhet och böra vara nog bepröfvade, för att sjelfve skäligen kunna pröfva. Men vid grafvens portar är man likväl gerna både öfverseende och medgörlig. Hela affären stannar nog med de Bathordens insignier, som redan fallit vederbörande till del. Nyligen ha vi sett ett ungefär dylikt rättegångsväsende i Danmark, der den s. k. Örstedeska ministären var anklagad för ingenting mindre än högförräderi! Herrarne blefvo frikände, eller såsom "Fædrelandet" naivt uttrycker sig: "Ministrarne äro sifunne, men Höieste Ret är dömd." — Få se hvad slut det famösa "hästgardistmålet" här i Sverige skall taga.

Sebastopols hårdnackade försvarare, furst Gortschakoff, har i sin egenskap af Polens vice konung slagit sig till ro i Warschau samt der emottagit myndigheternas första uppvaktning. Han förbigick i sitt quasi-throntal både krig och fred, försiktigt som katten, hvilken kringgår det fat, hvori han lätt kunde skälla sig. Runeberg — "Sveriges stora oafhändeliga besittning i Finland" — har af ezaren blifvit lugnad med en pension af 240 rubel silfver årligen, tills skaldens 6 söner fullbordat sina studier. Detta tyder Aftonbladet som Alexanders fina method att "smeka Finland," eller med andra ord, att smeka barnet för ammans skull.

Om Kars vet man endast, att det fallit

i ryssarnes händer och om Omer Pascha tror man sig veta, att han fallit i onåd samt att Ismail Pascha, en af de utmärktaste generalerna under Donaufälttåget, skall vara bestämd till turkiska arméens öfverbefälhafvare. —

Från Stockholm uppgifves en ministérförändring såsom snart förestående. Bolaget Sparre-Palmstjerna & C:o kan också ha meriterat sig att när helst få hvilat på sina lagrar. Om kandidaterna till konseljen känner man endast gissningsvis, liksom man på denna väg förmodar, att greve Adlersparre (pseudonymen Albano) skulle blifva baron Bondes efterträdare som Theaterdirektör. Det kan här vara på sin plats att omnämna, det "patriis musis" för närvarande äfven är ett "patriis armis", sedan på H. K. H. Kronprinsens inbjudning vapenöfningar mellan i hufvudstaden vistande officerare börjat hållas i stora operans s. k. Landtmarskalsväning. Jag väntar att i ett bref "till våra läsare i landsorten" från "den gamle bekante" få påpekadt ett samband mellan dessa bardalekar och innehållet af en telegrafdeposch från Köpenhamn till Öresundsposten, att ryska örlogsmän visat sig utanför Sandhamn, således vid inloppet till Stockholms skärgård. —

Herr Lallerstedt, en af Aftonbladets actieegare, väldig bränvinsfabrikant samt diplomat ex natura, ämnar ofördröjligen, i Paris lägga under pressen ett arbete benämndt: "La Scandinavie, ses craintes & ses espérances." Enligt ett bref till Indep. Belge skall detta arbete vara af stort politiskt intresse, emedan det afslöjar den hemlighetsfulla nimbus, som länge under den orientaliska förvecklingen ställt konung Oscar i en falsk dager både hos nationen och vestmagterna.

Telegrafan har meddelat den glädjande nyheten, att den femte dennes afgick det första jernvägståget mellan Örebro och Nora. Hundra personer medföljde. Lyskan stod dem djerfvom bi. En hej du-drande middag gjorde äfven sitt till, att ingenting fattades i den allmänna belåtenheten.

Redan den 29 sistlidne Februari skjöts vårens budbärrinna, den första lärkan och bringades på kungens bord — en barbarisk plägsed, uppmuntrad af guldet. Du jägare, om du läst "Hjortens Flugt,"

skulle du ändå haft hjerta att ställa dig i mordgirigt försåt,

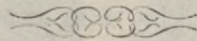
"Mens höit i Luften hang
den usynlige Lärke
som en Klokke og klang." —

Nya påminnelser om vår dödlighet ha en tid bortåt blott alltför ofta lemnats oss i den goda staden Götheborg. Grönvall, Dickson, Wijk och Bruhn, flera andra att förtiga, äro kort efter hvarandra hädangångne; de tre förstnämnde affärsmän i betydande scala, den fjerde stiftets primas, patriarkalisk i sin lefnad, orthodox i principerna. De öfverlevande beställa också redan slitigt om sitt hus, jag menar likväl endast det blifvande nya Theaterhuset, hvarå vissa procent af de tecknade actierna dagligen i Handels- och Sjöfarts-Tidningen annonseras till inbetalning. — Man förbiser ej heller de hvälfda broarnes obeqvämhet för trafikerande, utan jemnas dessa med gatan. Åtminstone är en dylik under försäkningsarbete. Med de öfrige torde man äfven efter hand gripa verket an.

Fröken Hilda Sandels gaf i Onsdags konsert; hon är vår publiks älskling och genom sin intagande stämning, sitt flärdfria väsende förtjenar hon vara det.

Vi ha dessutom att förlusta oss med Anderssonska skådespelarsällskapets representationer, ehuru repertoiren hitintills varit af ganska underordnad intresse. Men hr Andersson följer sannolikt en gammal vishetsregel in disputando. Han vill komma med det mustiga till sist.

B.

Hvem skall betala musiken?

Der sitta de Herrar förnumstigt kring bord,
Högvisa ministrar från söder och nord,
Kraschanen på frackarne lyser.

De bjuda hvarandra ur gulddosor snus
Och säga: Gud hjälp! under bugning
och krus,
Om vän eller fiende nyser.

De träckla på freden, hvars sömmar gått opp,
Planeterna hejda sig midt i sitt lopp
Af fruktan att herrarne störa.

De hviska som vinden bland blommor
vid strand,

Ty folket, som aldrig för tungan bär tand,
Må icke på rådslagen höra.

Sitt verk ha de börjat vid slutet med skäl,
Ty "Dumboms" malheur de påminna sig väl,
Hur thet i then tiden begaf sig,
Han skulle predika mot syndernas mehn
Och upphof sin stämning; men — habst
du gesehn! —
Vid ingången tvärt kom han af sig.

De vilja ej landvinning, nej, gubevars!
Långt heldre uppoffra de Skarpans och Kars,
Finurliga i politiken. —
Ett aber dock kommer, om lyckan är god,
Svärdsdansen har fästningar kostat och
blod
Och — hvem skall betala musiken? . . .
B.

Visdems-Runor.

— Skaffa dig icke för många nöjen,
att de derigenom förlora sitt värde, utan
gör som Holtändaren, hvilken rycker upp
en mängd kanelträd, på det kanelen icke
må falla i pris.

— Man emottager en människa som hon
är klädd och ledsagar henne till dörren
såsom hon visat sig ha förstånd.

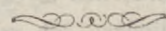
— Den förtjenar icke mycken tack för
sitt ja, som först säger nej.

— En egoist är en människa, som kunde
tända på sin grannes hus, för att vid
eldbrasan koka sig ett par ägg.

— Om du önskar dig mera än du är
värd, så är det en farlig önskan, och önskar
du dig något mindre, så är den önskan
föraktlig.

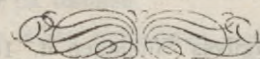
— Tiderna bli icke sämre och sämre.
Man tror sig blott i dag behöfva, då man
igår tyckte sig ha nog.

— Tron på underverk uppkommer deraf,
att så många människor missbruka det
underbaraste vår Herre gifvit dem — för-
nuftet.

Charad.

Mitt första en förkortning är
Af att sin mage proppa full med föda.
Mitt andra Chinas jord i ymnig tillgång bär
Och vid mitt tredje fall fick mången hjelte blöda.
Mitt hela ej på torg och gator sökas må,
Men i sin stolta hamn, Thomander säger så.

Sandy.

Denna hund, som erhållit en sådan märkvärdighet för dess äfventyr på Krim och som blifvit prydd med en medalj, tillhör Lieutenant Georg R. Lempriere. Sandys fader var en äkta skotsk gräfsvinshund, dess moder en fullkomlig engelsk bulldog. Sandy är nu 7 år gammal och har följt med sin herre öfverallt dit denne rest. År 1850 kom han till Gibraltar, och gjorde åtskilliga turer i Spanien, återkom till England, medföljde till flera engelska stationer, der Lieutenant Lempriere hade sin tjänst, gick ombord med sin husbonde och dess manskap för att i början af kriget gå till Orienten, och foljde dem oskiljaktigt till Malta, Gallipoli, Constantinopel och Varna — vid sistnämnda ställe gjorde han mycken nytta vid forrageringsexpeditioner, och var en pålitlig skyttvakt vid hans herres tält ibland infödingarne, hvilkas ärlighet just ej är att skryta med. Från Varna gick Sandy till Sinope, Trebisond, Redout-kaleh, Charaksee och många andra hamnar längs denna kust, hvarest adjutanten tidtals var stationerad med den turkiska arméen. Som en för-

träfflig vattenhund förvärfvade han sig många vänner bland Turkarne och Baschi Bozouks, i det han utmärkte sig vid två eller tre tillfällen; då båten kantrade, och han rusade midt ibland de fruktansvärdt upprörda vågorna, och upptog rockar, åror m. m. Derefter kom han till Krim, var närvarande i bataljen vid Inkerman, erhöill der ett bajonettstygn, hvarigenom han någon tid måste hoppa på tre ben; ehuru han nu blifvit nära återställd från följderna af denna blesur, kan han ej länge deltaga i häftigt ansträngande rörelser. Då hans husbonde för svag helsa nödgades lemna arméen, togo några officerare vård om Sandy, som äfven några månader derefter återvände hem "för angelägna enskilda affärer" till stor glädje för hans husbonde, som aldrig väntade att mera få återse honom. Vid ett tillfälle, då regimentet led brist på lifsmedel, var den stackars Sandy nära att bli uppoffrad; ty man tänkte verkligen på att slagta honom, ett öde, hvarefrån endast ankomsten af en ny tillförsel frälste honom ehuru äfven han sjelf var nära uthungrad.

Sandy marcherar alltid i spetsen för manskapet, hvarvid han så fäst sig, att han

ej vill följa något annat regimente. Han känner väl alla signalerna, isynnerhet dem för frukost-, middag- och aftonmåltiden, vid hvilka timmar han vanligen begifver sig till barackrummen.

För några månader sedan, innan hans husbonde lemnade Woolwich för att begifva sig till Brompton Barrackerna, spatserade Sandy i sin herres rum och bar om halsen en medalj, som blifvit påhängd af någon som sett honom i bataljen; men hvem denna person varit fick man aldrig veta. Då denna medalj blef honom frånstulen, skaffade hans herre honom en annan vid den parad, vid hvilken sir John Burgogne utdelade medaljer till manskapet. Sedan dess har han alltid burit sin medalj i ett blått band. Denna andra medalj blef för kort tid sedan stulen, men återställdes genom någon af manskapet och den brottslige blef öfverlemnad åt polisen. Medaljen är dock ej någon verklig Krim-medalj, eftersom hundar ej kunna decoreras, huru mycket de än utmärkt sig i tjensten.

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 81—88, med planch.

Nästa No utgifves Söndagen d. 16 Mars.

C. PETERSENS OFFICIN. 1856.